

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4857/2550

พนักงานอัยการจังหวัดสุราษฎร์ธานีโจทก์ นายศุภชัย ชาร์ตัน กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ฯ มาตรา 4, พ.ร.บ.ศุลกากรฯ มาตรา 27 ทวิ, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ฯ มาตรา 17, พ.ร.บ.ป่าไม้ฯ มาตรา 11, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติฯ มาตรา 14, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติฯ มาตรา 31, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 5, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 11, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 54, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 69, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 72 ตริ, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 73, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74 ทวิ, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 14, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 31, พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 มาตรา 35, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ พ.ศ. 2545 มาตรา 3, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ พ.ศ. 2545 มาตรา 4, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ พ.ศ. 2545 มาตรา 17, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ พ.ศ. 2545 มาตรา 4, ป.วิ.อ. มาตรา 213, พ.ร.บ.ป่าไม้ฯ มาตรา 54

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานร่วมกันมีเลื่อยโซยนต์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต กับความผิดฐานร่วมกันรับไว้ซึ่งเลื่อยโซยนต์โดยรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรมีลักษณะที่เกี่ยวข้องเป็น การกระทำเดียวกัน จึงเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องใช้กฎหมาย บทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 90 เมื่อความผิดตาม พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ฯ มาตรา 4 วรรคหนึ่ง, 17 วรรคหนึ่ง ระบุว่าโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่ เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากรฯ มาตรา 27 ทวิ ระบุว่าโทษ จำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งจำทั้งปรับ และการพิจารณาว่ากฎหมายบทใดมีโทษหนักกว่ากันให้ถือตามบทที่มีอัตราโทษขั้นสูงกว่าเป็น เกณฑ์ เมื่อความผิดทั้งสองฐานดังกล่าว มีระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีเท่ากัน แต่คดีนี้ราคาของซึ่ง ได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเป็นเงิน 3,030 บาท หากมีการลงโทษปรับสูงสุดตาม พ.ร.บ.ศุลกากรฯ มาตรา 27 ทวิ จะลงโทษปรับได้เป็นเงิน 12,120 บาท แต่ตาม พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ฯ มาตรา 17 วรรคหนึ่ง ลงโทษปรับได้สูงสุดหนึ่งแสนบาท จึงถือว่าโทษปรับตาม พ.ร.บ.เลื่อยโซยนต์ฯ มาตรา 17 วรรคหนึ่ง เป็นบทที่มีโทษหนักกว่า ความผิดฐานร่วมกันกันสร้าง แผ้วถางป่า ยึดถือครอบครอง ทำประโยชน์อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ กับความผิดฐานร่วมกันทำไม้หวงห้าม โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลาในการกระทำความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวให้ชัดเจนว่า เป็นการกระทำความผิดฐานใดในวันเวลาใด จึงถือได้ว่าจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 กระทำความผิดใน คราวเดียวกัน เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตาม พ.ร.บ.ป่าไม้ฯ มาตรา 11 วรรคหนึ่ง, 73 วรรคสอง (1) พ.ร.บ.ป่าสงวนแห่งชาติฯ มาตรา 14, 31 วรรคสอง (1) มิใช่เป็นการกระทำความผิด คนละคราวอันจะเป็นความผิดหลายกรรม ต้องลงโทษตาม พ.ร.บ.ป่าไม้ฯ มาตรา 11 วรรคหนึ่ง, 73 วรรคสอง (1) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ป.อ. มาตรา 90

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 4, 5, 11, 54, 69, 72 ตี, 73, 74, 74 ทวิ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 4, 6, 9, 14, 31, 35 พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ พระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ.2545 มาตรา 3, 4, 17 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91 ริมของกลาง และให้จำเลยทั้งสี่ คนงาน ผู้รับจ้าง และบริวารของจำเลยทั้งสี่ออกไปจากป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติ ป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 11 วรรคหนึ่ง, 48 วรรคหนึ่ง, 54 วรรคหนึ่ง, 69 วรรคสอง (1), 72 ตี วรรคหนึ่ง, 73 วรรคสอง (1) พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มาตรา 14, 31 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ พระราชบัญญัติเลื่อยโซ่ยนต์ พ.ศ.2545 มาตรา 4 วรรคหนึ่ง, 17 วรรคหนึ่ง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็น ความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันกันสร้าง แผ้วถางป่า ยึดถือครอบครองทำประโยชน์อันเป็นการเสื่อมเสียแก่ สภาพป่าสงวนแห่งชาติ เป็นการกระทำการเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตาม พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 1 ปี ฐานร่วมกันทำไม้หวงห้าม เป็นการกระทำ กรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ซึ่งเป็นกฎหมาย บทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 3 ปี ฐานร่วมกันมีไม้ยาง ยังมิได้แปรรูปไว้ในครอบครอง จำคุกคนละ 3 ปี ฐานร่วมกันแปรรูปไม้ยางภายในเขตควบคุมการ แปรรูปไม้ จำคุกคนละ 3 ปี ฐานร่วมกันมีไม้ยางแปรรูปไว้ในครอบครอง จำคุกคนละ 3 ปี ฐาน ร่วมกันรับไว้ซึ่งเลื่อยโซ่ยนต์โดยรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ปรับคนละ 12,120 บาท ฐานร่วมกันมีเลื่อยโซ่ยนต์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 1 ปี รวม จำคุกคนละ 14 ปี และปรับคนละ 12,120 บาท จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่ การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 7 ปี และปรับคนละ 6,060 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริมของกลางทั้งหมด ให้จำเลยทั้งสี่คนงาน ผู้รับจ้างและ บริวารของจำเลยทั้งสี่ออกไปจากป่าสงวนแห่งชาติที่เกิดเหตุ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อ ในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาโดยรอลงโทษจำคุกนั้น เห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันมีเลื่อยโซ่ยนต์ของกลางซึ่งเป็นสินค้าที่ห้ามนำเข้ามาในราชอาณาจักรไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนเลื่อยโซ่ยนต์ แล้วบุกรุกเข้าไปในป่าสงวนแห่งชาติและ ร่วมกันใช้เลื่อยโซ่ยนต์ดังกล่าวซึ่งเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพสูงในการแปรรูปไม้ได้ จำนวนมากภายในเวลาที่รวดเร็ว ทำการกันสร้าง แผ้วถางป่าและโค่นล้มไม้พื้นล่าง ไม้ไผ่ ไม้ขนาดเล็ก และไม้ยางอันเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก.ให้ไม้เปลี่ยนรูปและขนาดไปจากเดิมในเขต ควบคุมการแปรรูปไม้ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่และไม่ได้รับยกเว้นตามกฎหมาย ถือได้ว่าเป็นกรณีที่ร้ายแรง การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 นับว่าเป็นภัยต่อทรัพยากรป่าไม้ ซึ่งเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีความสำคัญต่อระบบนิเวศและมีความสำคัญต่อประเทศชาติ จึงไม่มีเหตุ สมควรรอลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ใช้ดุลพินิจกำหนด

โทษจำคุกจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 โดยไม่รอการลงโทษให้นั้น เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้ว ไม่มีเหตุมีศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ความผิดฐานร่วมกันมีเลื่อยโซยนต์โดยไม่ได้รับใบอนุญาต กับความผิดฐานร่วมกันรับไว้ซึ่งเลื่อยโซยนต์โดยรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ศาลล่างทั้งสองปรับบทว่าการกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 นั้น ไม่ถูกต้อง เนื่องจากการรับไว้โดยประการใดๆ และการมีไว้ในความครอบครอง ซึ่งเลื่อยโซยนต์ของกลางมีลักษณะที่เกี่ยวเนื่องเป็นการกระทำเดียวกัน การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ในสองฐานความผิดดังกล่าวจึงเป็นการกระทำความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 เมื่อความผิดตามพระราชบัญญัติเลื่อยโซยนต์ พ.ศ.2545 มาตรา 4 วรรคหนึ่ง, 17 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ ระวังโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วหรือทั้งจำทั้งปรับ และการพิจารณาว่ากฎหมายบทใดมีโทษหนักกว่ากันให้ถือตามบทที่มีอัตราโทษขั้นสูงกว่าเป็นเกณฑ์ เมื่อความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวมีระวังโทษจำคุกไม่เกินห้าปีเท่ากัน แต่คดีนี้ราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเป็นเงิน 3,030 บาท หากมีการลงโทษปรับสูงสุดตามพระราชบัญญัติศุลกากร มาตรา 27 ทวิ จะลงโทษปรับได้เป็นเงิน 12,120 บาท แต่ตามพระราชบัญญัติเลื่อยโซยนต์ มาตรา 17 วรรคหนึ่ง ลงโทษปรับได้สูงสุดหนึ่งแสนบาท จึงถือว่าโทษปรับตามพระราชบัญญัติเลื่อยโซยนต์ มาตรา 17 วรรคหนึ่ง เป็นบทที่มีโทษหนักกว่า นอกจากนี้ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่า ความผิดฐานร่วมกันกันสร้าง แผ้วถางป่า ยึดถือครอบครองทำประโยชน์อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ กับความผิดฐานร่วมกันทำไม้หวงห้าม เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 นั้น ไม่ถูกต้อง เนื่องจากโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องเกี่ยวกับเวลาในการกระทำความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวให้ชัดเจนว่าเป็นการกระทำความผิดฐานใดในวันเวลาใด จึงถือได้ว่าจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 กระทำความผิดในคราวเดียวกัน เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ มาตรา 11 วรรคหนึ่ง, 73 วรรคสอง (1) พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ มาตรา 14, 31 วรรคสอง (1) มิใช่เป็นการกระทำความผิดคนละคราวอันจะเป็นความผิดหลายกรรม ต้องลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ มาตรา 11 วรรคหนึ่ง, 73 วรรคสอง (1) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยและเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี แม้คู่ความมิได้อุทธรณ์ฎีกา ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขเสียให้ถูกต้องและมีอำนาจพิพากษาให้มีผลตลอดไปถึงจำเลยที่ 4 ซึ่งมีได้ฎีกาด้วย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225" พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดฐานร่วมกันมีเลื่อยโซยนต์โดยไม่ได้รับใบอนุญาตกับความผิดฐานร่วมกันรับไว้ซึ่งเลื่อยโซยนต์โดยรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร เป็นการกระทำความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติเลื่อยโซยนต์ฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 1 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 6 เดือน และความผิดฐานร่วมกันกันสร้าง แผ้วถางป่า ยึดถือครอบครอง

ทำประโยชน์อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ กับความผิดฐานร่วมกันทำไม้หวงห้ามตามพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ มาตรา 54 วรรคหนึ่ง, 72 ตรี วรรคหนึ่ง บทหนึ่ง มาตรา 11 วรรคหนึ่ง, 73 วรรคสอง (1) บทหนึ่ง และพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติฯ มาตรา 14, 31 วรรคหนึ่ง บทหนึ่ง และ 31 วรรคสอง (1) อีกบทหนึ่ง เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ มาตรา 11 วรรคหนึ่ง, 73 วรรคสอง (1) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 3 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 1 ปี 6 เดือน ส่วนกำหนดโทษฐานอื่นซึ่งลดโทษให้แล้ว คงเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 รวมแล้วจำคุกคนละ 6 ปี 6 เดือน นอกจากนี้ก็แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

มงคล ทับเตี้ยง · สุรชาติ บุญศิริพันธ์ · ฐานันท์ วรรณโกวิท

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4857/2550>